

Leo Trotskij

Tal vid demokratiska konferensen*

Kamrater och medborgare! Vi vill inte höra goda råd utan en räkenskapsrapport. T. o. m. Pesjechonov har här i st. f. en rapport föreläst en sorts dikt på prosa om fördelarna i samregering. Han berättade, att kadettministrarna i koalitionsregeringen inte hade drivit något sabotage, nej, tror någon det, de hade bara suttit där, väntat och sagt: ”Vi vill se på, hur ni socialister blamerar er.” Och när jag sade, att det just är sabotage, då ett politiskt parti, ett borgerligt, mycket inflytelserikt parti, i en synnerligen kritisk historisk period inträder i regeringen endast för att ”inifrån” kunna iaktta, hur demokratins representanter blamerar sig, medan samma parti ”utifrån” räcker Kornilov handen, lovade medborgare Pesjechonov att förklara för mig, vari skillnaden låge mellan politik och sabotage. Han glömde emellertid att hålla det löftet. En annan minister för ett annat parti, en kadett, drog likaledes slutsatser ur sina erfarenheter som minister men i mera bestämda politiska uttryck. Jag menar Kokosjkin. Denne motiverade sitt utträde med, att de åt Kerenskij givna utomordentliga fullmakterna gjorde de övriga ministrarna till helt enkelt exekutiva organ för ministerpresidentens föreskrifter, men att han för sin del inte kunde vara med på rollen att bara vara ett exekutivt organ.

Jag säger uppriktigt, att när jag läste de raderna, måste jag i själ och hjärta ge vår fiende Kokosjkin bifall. Han talade här med politisk och mänsklig värdighet. Mellan oss råder f. n. stora meningsskiljaktigheter ifråga om såväl den avgående som den kommande koalitionsregeringen. Men jag frågar er: finns det mellan oss också meningsskiljaktigheter ifråga om den regering, som sitter f. n. och talar i Rysslands namn? Jag har här inte hört någon enda talare, som för sin del har gjort anspråk på den föga avundsvärda äran att försvara femmannaregeringen, direktoriet eller dess ordförande Kerenskij. (*Oro, applåder och protestrop: ”Leve Kerenskij!”*)

Ni erinrar er kanske alla, hur en annan f. d. minister, Tsereteli, som en utomordentligt försiktig människa och diplomat på denna scen talade om personliga moment och sade, att demokratin vore själv skuld till allt, ty den hade t. o. m. lyft upp en enskild person till en sådan höjd, att han måste få svindel. Visserligen namngav han inte denna person, men ni tror mig säkert alla, när jag säger att han inte menade Teresjtjenko.

I sitt här inför er hållna tal sade Kerenskij som svar på våra anmärkningar om dödsstraffet: ”Ni kan döma mig, om jag underskriver en enda dödsdom.”

Var dödsstraffet, samma dödsstraff, som Kerenskij själv en gång hade avskaffat, nödvändigt, så frågar jag, hur det är möjligt för Kerenskij att säga Demokratiska konferensen, att han under inga omständigheter kommer att göra bruk av dödsstraffet. Och om han säger oss, att han anser det för möjligt att gentemot demokratin förplikta sig till att inte använda dödsstraffet, så säger jag, att han genom den förklaringen förvandlar dödsstraffets införande till en akt av lättsinne, som tangerar gränserna till det kriminella. (*Rop: Mycket riktigt!*)

I detta faktum speglar sig hela den förnedring, ryska republiken f. n. befinner sig i. Denna republik har varken en befullmäktigad folkrepresentation eller en ansvarig regering. Och om vi alla, som i många andra frågor är av olika mening, är eniga i något, så är det däri, att det är ett stort folk över huvud, för att då inte tala om ett folk, som genomlever en stor revolution, ovärdigt att över sig tolerera en makt, koncentrerad i en enda, inför folket icke ansvarig person. (*Bifall.*)

* Talet enligt *Izvestijas* referat den 20 september 1917. En annan översättning av talet finns som bilaga i pamfletten [Vad härnäst - resultat och framtidsutsikter](#) (via Louis C Frainas engelska utgåva) – där ingår dock ej själva deklARATIONEN som avslutar denna version.

Kamrater, när här många talare talade om, hur tung, hur tryckande regeringsmaktens börda är i den föreliggande epoken, när de varnade den unga, oerfarna ryska demokratin för att ta denna börda på sina kollektiva jätteskuldror, så frågar jag: vad skall man då säga om en enskild person, som i varje fall inte har att uppvisa några särskilda talanger varken som härförare eller som lagstiftare? (*Oro, rop: "Nog! Fortsätt!"*)

Kamrater, jag beklagar mycket, att den ståndpunkt, som nu så stormande yttrar sig här i salen i de där protestropen, ännu inte har fått något politiskt artikulert uttryck från denna tribun. (*Oro, applåder.*) Ingen enda talare har stigit upp på denna tribun och sagt oss: "Varför strider ni om den gamla koalitionen, varför tänker ni på den kommande koalitionen, ni har ju Alexander Kerenskij, det kan väl vara nog åt er!" Det har ingen sagt. (*Ny proteststorm och rop: "Nog!"*)

Jag skall tåga till dess det har blivit ordning i salen igen, förklarade Trotskij med fast, beslutsam röst. (*Ordföranden lyckas med stor möda återställa lugnet.*)

Vårt parti har aldrig varit böjt för att lägga ansvaret för den rådande regimen på någon som helst enskild persons onda vilja. Redan i maj, då jag talade i Petrogradsovjeten av arbetar- och soldatombud, sade jag: "Ni, de kämpande partierna, skapar själva på konstlad väg den regimen, där den person, som bär det största ansvaret, oberoende av sin egen vilja automatiskt måste bli utgångspunkt för den kommande ryska bonapartismen. (*Oro och rop: "Lögn, demagogi!"*)

Kamrater, här kan det inte vara tal om demagogi, ty vad här sägs i fullt sakliga uttryck är bara, att av vissa politiska kombinationer oundvikligt följer tendensen till autokratisk regimen.

Vilka är nu dessa kombinationer? Vi formulerar dem så: I det moderna samhället pågår en allvarlig, förbittrad kamp. Hos oss i Ryssland, i en epok av revolutionen då de ur djupet uppstigande massorna för första gången subjektivt känner sig som klass, som en klass, som bär de tunga, under århundradenas lopp tillfogade sociala såren, en klass, som för första gången känner sig själv som politiskt subjekt, som juridisk person, och börjar belägga privategendomens grundfästen – i en sådan epok antar klasskampen de mest spända, lidelsefyllda former. Demokratin – vad vi kallar demokratin – är den politiska uttrycksformen för dessa arbetande folkmassor, arbetare, bönder och soldater. Byråkratin och adeln försvarar privategendomens fästning. Mellan dessa båda partier är kampen nu oundviklig, kamrater, nu sedan revolutionen – för att begagna ett den besittande klassens uttryck – har frigjort de undre folklagren. Kampen mellan dessa partier, den må anta vilken form som helst, blir allt skarpare och fullbordar så den lagbundna utvecklingscykeln, som inga som helst program kan hejda.

I en sådan epok, kamrater, sedan revolutionens drivkrafter har differentierat sig, betyder en koalitionsregering antingen högsta grad av politisk meningslöshet, som inte kan stå sig, eller också högsta grad av illistighet från de besittande klasserna, som avser att göra folkmassorna utan ledare genom att locka de bästa, inflytelserikaste av dessa ledare i en politisk fälla, för att sedan överlämna massorna – eller, som de säger, "de frigjorda elementen" – åt sig själva eller också kväva dem i deras eget blod.

Kamrater! Koalitionens anhängare säger, att en rent borgerlig regering är omöjlig. Varför är en sådan regering omöjlig? Minor har här klargjort för oss, att en socialistisk regering skulle bli lika kortlivad och ofruktbar som en koalitionsregering. Det är ju ingen särskild komplimang valken för koalitionsregeringen eller för en socialistisk regering. Jag frågar er: Varför kunde man då inte helt och hållet överlämna regeringen åt bourgeoisin? Man säger oss, att det vore omöjligt. Kamrat Tsereteli har några gånger alldeles riktigt påstått, att det skulle framkalla ett inbördeskrig. Förhållandet mellan massorna och de besittande klasserna är alltså så spänt, att de besittande klassernas övertagande av regeringen är liktydigt med det oundvikliga inbördeskriget. Så skarpa, så spända och starka är, alldeles oberoende av bolsje-

vikernas ondska, motsättningarna mellan klasserna!

I en sådan epok, i ett historiskt interregnum, där de besittande klasserna inte kan gripa hela makten och folkets organ inte vågar gripa makten, föds idén om en skiljedomare, en diktator, en Bonaparte, en Napoleon. Därför kunde Kerenskij besätta den plats han nu håller besatt. Den revolutionära demokratins svaghet och obeslutsamhet har skapat denna vakans åt Kerenskij. (*Applåder.*)

Om ni nu ännu en gång upprepar koalitionsexperimentet, sedan det redan har fullbordat sin naturliga bana, sedan kadetterna två gånger har inträtt i koalitionen och så åter utträtt – varvid, kamrater, det är att märka, att kadetterna gick ut och in i samma syfte, nämligen i syfte att sabotera den revolutionära regeringens arbete –, sedan ni har bakom er Kornilov-affärens erfarenheter, skulle, tror jag, en ny invit till kadetterna inte bara betyda uppreparandet av det gamla experimentet.

Nu säger man här visserligen, att man inte kan beskylla kadettpartiet som sådant för delaktighet i Kornilovs uppror. Om jag inte misstar mig, så var det kamrat Snamenskij, som sade oss bolsjeviker – och det inte för första gången: ”Ni protesterade, när vi gjorde hela ert parti ansvarigt för rörelsen den 5 juli, Upprepa alltså inte felet, som några av oss har gjort, gör inte alla kadetter ansvariga för Kornilovs uppror.” Den jämförelsen haltar enligt min mening en smula; ty om man – med rätt eller orätt, det är en annan fråga – beskyllde bolsjevikerna att ha framkallat eller rent av provocerat rörelsen 3-5 juli, så var det den gången inte tal om en invit till inträde i regeringen utan om en invit till inträde i Kresty-fängelset. (*Munterhet.*) Det, kamrater, är en liten skillnad, vilket jag hoppas inte heller medborgare Sarudnij kommer att bestrida. Vi säger: vill ni kasta kadetterna i fängelse för Kornilov-upproret, så gör det inte över en kam, utan undersök saken beträffande varje enskild kadett från alla sidor. (*Munterhet och tillrop: ”Bravo!”*)

Men, kamrater, om ni ville uppmana det ena eller andra partiet till inträde i regeringen, låt oss säga exempelvis, som paradox – bara som paradox – bolsjevikpartiet ... (*Larm, munterhet.*) Alltså, om ni behöver en ministär, vars uppgift vore att avväpna proletariatet och avlägsna den revolutionära garnisonen eller hämta hit kavallerikår 3, så skulle jag säga, att bolsjevikerna, som helt eller delvis är invecklade i rörelsen 3-5 juli, som parti, som helhet absolut inte duger till denna uppgift att avväpna Petrograd, garnisonen och arbetarna. (*Munterhet.*) Ty, kamrater, fastän vi den 3-5 juli inte kallade arbetarna ut på gatan, var våra sympatier dock hos de soldater och arbetare, som senare avväpnades och skingrades, vi var överens med deras paroller, vi hatade vad de också hatade och älskade vad de också älskade. . . (*Rop: ”De häktade Tjernov.”*) Om jag inte misstar mig – Tjernov är här och han kan intyga det (*Tjernov nickar bekräftande*) – så utgick våldsamheterna mot Tjernov inte från de demonstrerade massorna utan från en liten grupp tydligt kriminella subjekt, vars ledare jag återfann i Kresty-fängelset som kriminell förbrytare. (*Larm.*)

Men, kamrater, frågan ligger annorlunda till. Om det bara vore tal om kadettpartiet, om att det skulle inträda i regeringen, så vore inte den omständigheten avgörande för oss, att den ena eller andra medlemmen av kadettpartiet i hemlighet spelade under täcke med Kornilov, heller inte att Maklakov stod i telefonen när Savinkov förhandlade med Kornilov, att Roditjev for till Don-området för att föra politiska förhandlingar med Kaledin – det är inte det väsentliga, utan väsentligt är, att hela den borgerliga pressen med alla lögnens tungor gav uttryck åt den borgerliga klassens tankar, känslor och önsknings. Därför säger jag, att det inte står till vårt förfogande några kontrahenter för en koalition.

Visserligen är Viktor Tjernov mycket optimistiskt stämd och säger, att vi ska vänta, men för det första står frågan om makten på dagordningen i dag, och för det andra säger han på basis av Marx' lära – som nu av ödets ironi har upptagits i socialrevolutionärernas arsenal, varvid

denna marxism är just en marxism som gör socialrevolutionärerna lika Tsereteli och Dan – alltså på basis av denna marxism säger han, att man måste vänta, kanske kommer det under revolutionen att utveckla sig ett nytt demokratiskt parti. Jag personligen har lärt av marxismen, att där proletariatet uppträder som självständig kraft så stärker inte utan dödar varje dess steg den borgerliga demokratin genom att rycka breda arbetarmassor undan bourgeoisins inflytande.

Man föreslår oss här att avvakta den borgerliga demokratis pånyttfödelse och stärkande för att sedan ingå ett block med den. Det är den största utopi som kan tänkas. Kamrater, vi vill inte ställa våra förhoppningar på, att den borgerliga demokratin kommer att uppstå hos oss i den form, vari den existerar i den gamla kapitalistiska ordningen.

(Kamrat Trotskij publicerar den bolsjevikiska fraktionens deklaration. Medan deklarationen föreläses hörs vid satserna om nödvändigheten att omedelbart beväpna arbetarna från högra sidans bänkar tillropen: "Varför det?" Talaren ger ett värdigt svar på dessa tillrop:)

För det första för att skapa ett verkligt bålverk mot kontrarevolutionen, mot en ny, starkare Kornilov, för det andra, om en verklig diktatur av den revolutionära demokratin skulle upprättas, om denna nya regering skulle erbjuda en hederlig fred och om detta anbud skulle tillbakavisas, så förklarar jag i vårt partis namn och för de med oss följande proletära massorna, att Petrograds och Rysslands beväpnade arbetare ska försvara revolutionens land mot imperialismens härar med ett hjältemod, som ryska historien hittills inte har känt. (Tal:s sista ord drunknade i bifallsstormen.)

Deklaration av bolsjevikfraktionen på Demokratiska konferensen*

Revolutionen har kommit till sin mest kritiska punkt. Vad som nu följer kan endast vara en stigning – eller det fördärvliga förfallet. Folket är utmattat av kriget men kanske än mer pinat av obeslutsamheten, upprört av vacklan i de ledande politiska partiernas politik. Efter mer än sex månader efter tsarismens störtande, efter en rad försök att bygga upp den revolutionära makten på grundvalen av samregering med demokratis och census-bourgeoisins representanter, efter de ömkliga akterna av personlig regim, som förde raka vägen till Kornilov-äventyret, står revolutionens drivande krafter ånyo ofrånkomligt inför maktfrågan.

Varje ny regeringskombination har inlett med proklamerandet av ett program regeringsåtgärder, för att efter några få veckor visa sin fullkomliga oförmåga att ta ett enda allvarligt steg framåt. Alltjämt bara nya smågeschäft med census-folket, t. o. m. ännu när koalitionen fördärvlighet hade blivit uppenbar, det måste väcka tvivel, oro och sorg i medvetandet hos alla landets arbetande och förslavade klasser. Inte bara städernas arbetare, inte bara den tre hela år i skyttegravarna pinade soldaten, t. o. m. bonden i den slöaste och mest efterblivna landsbygden, alla begriper de mycket väl, att man omöjligt kan lösa jordfrågan genom kompromiss med Lvov och Rodzianko. Man kan omöjligen vänta armens demokratisering av generalerna och anhängarna till livegenskapen ur den gamla regimen, Kornilov, Aleksejev et Co., kontrollen över industrin av industriherrarna i regeringen, finansreformen av bankirerna och krigsmarodörerna eller deras förtrogna, Konovalov, Paltsjinsjij, Trejakov eller Burisjkin et Co. Man kan slutligen omöjligt skapa ens en enda allvarlig åtgärd för regleringen av förplägnadsväsendet och transporten, inte genomföra en enda reform ifråga om rättsväsendet eller skolan, om man under epoken av dessa jätteskakningar i huvudstäderna såväl som på landsbygden lämnar den gamla tjänstemannaapparaten och myndigheternas sammansättning med deras folkfientliga anda och slöa byråkratism oantastad.

Oaktat alla regeringens ansträngningar att undantränga och försvaga sovjeterna, trots den självmördande politiken av sovjeternas officiella socialpatriotiska ledarklick, har sovjeterna

* Upplästes av Trotskij

visat hela sin oförstörbarhet, vilken trädde i dagen genom sin revolutionära makt och folkmassornas initiativ i perioden då Kornilovs myteri undertrycktes, i den perioden då i folkets och historiens domsal Provisoriska regeringen för eviga tider förklarades skyldig; denna regering, av vilken en del bestod av direkta hantlangare åt Kornilov, medan den andra delen visade sin beredvillighet att lägga revolutionens erövringar i Kornilovs händer. Efter dessa nya erfarenheter, vilka ingenting längre kan utplåna ur arbetarnas, böndernas och soldaternas medvetande, har ropet ”All makt åt sovjeterna – i huvudstäderna såväl som på landsbygden!”, vilket vi har utstött alltsedan revolutionens början, svällt ut till hela det revolutionära landets röst.

Endast en makt, som omedelbart stöder sig på proletariatet och de fattiga bönderna, en makt, som räknar med alla landets materiella rikedomar och dess ekonomiska möjligheter, utan att göra halt inför den besittande klassens själviska intressen, och som mobiliserar alla vetenskapligt utbildade, tekniskt värdefulla krafter, endast en sådan makt kommer att förmå att åstadkomma maximum av nu uppnåelig planmässighet i den sönderfallande hushållningen, hjälpa bönderna och lantarbetarna att utnyttja förefintliga produktionsmedel i jordbruket på det mest nyttiga sätt; begränsa vinsterna, fastställa arbetslönen och i överensstämmelse med produktionens reglering säkerställa den sanna arbetsdisciplinen, som bör vara baserad på de arbetandes självförvaltning, på deras centraliserade kontroll över industrin, och slutligen åstadkomma hela hushållningens demobilisering med minsta möjliga skakningar.

Med hänsyn till, att kadetternas kontrarevolutionära parti, vilket inte fruktar någonting så mycket som maktens övergång till sovjeterna, ständigt söker skrämman demokratins mindre medvetna element med det väpnade bolsjevikupprorets spöke, anser vi det för nödvändigt att på nytt och tydligt så hela landet hör det förklara, att vårt parti i sin kamp för förverkligandet av sitt program varken i det förgångna eller nu har strävat efter att gripa makten emot den organiserade viljan hos de arbetande massornas flertal. Övergången av all makt till sovjeterna skulle varken avskaffa klasskampen eller partikampen i demokratins läger. Men med full och oinskränkt agitationsfrihet och med ständig förnyelse av sovjeterna underifrån skulle kampen om det större inflytandet och makten utspelas inom sovjetorganisationernas ram. Men den fortsatta politiken av våld och repressalier mot arbetarklassen, de revolutionära elementen i armen och bland bönderna i syfte att hämma revolutionens vidare utveckling för ofrånkomligt och fullkomligt oberoende av de revolutionära organisationernas vilja till en sammanstötning av ett omfång, som historien ännu inte ofta har sett.

Under givna förhållanden är en koalitionsregering ofrånkomligt en regering av våld och repressalier från de övre lagren mot de nedre. Endast den som vill inbördeskriget till varje pris för att genast avvältra ansvaret på arbetarmassorna och vårt parti, kan efter alla erfarenheter i det förflutna föreslå demokratin ett nytt förbund med den kontrarevolutionära bourgeoisin.

Folket törstar efter fred. Koalitionsregeringen betyder det imperialistiska krigets förlängning. Provisoriska regeringens sammansättning har hittills anpassat sig efter kraven från de ”allierade” imperialisterna, den ryska revolutionära demokratins dödsfiender. Den fördärvliga offensiven av den 18 juni, mot vilken vårt parti uppträdde med sådant eftertryck, Kornilovs åtgärder till armens bemästrande, vari kompromissministrarna hade direkt andel, allt detta var direkt eller indirekt frukten av ingivelser från de ”allierade” imperialisterna. På den vägen har ryska revolutionen redan slösat bort en stor del av sin moraliska auktoritet utan att det allra minsta stärka sin fysiska kraft. Det blir allt tydligare, att de ”allierade” imperialisterna, som så systematiskt undergräver ryska revolutionens inre kraft, icke kommer att rygga tillbaka för att sluta fred på ryska folkets bekostnad. Samtidigt ger krigets fortsatta, viljelösa förlängning, utan folkets förtroende varken till krigsmålen eller den krigförande provisoriska regeringen, en överlägsen trumf i händerna på kontrarevolutionen, som kan spinna vidare sitt spel om en separatfred med den rovgiriga tyska imperialismen. Upprättandet av Sovjetmakten däremot

betyder framför allt det direkta, öppna, definitiva förslaget om en hederlig, rättfärdig, demokratisk fred åt alla folk. Den revolutionära armen kunde erkänna krigets fullföljande som oundgängligt endast i det fall, att ett sådant fredsförslag avsågs. Men allt talar för, att detta förslag av en revolutionär regering skulle finna ett så mäktigt eko hos de pinade arbetarmassorna i alla de krigförande länderna, att krigets fortsättande blev en omöjlighet. Sovjetmakten betyder freden.

Nog med ostadighet! Slut med viljelöshetens och klenmodets politik! Man kan inte ostraffat pina och plåga bönderna ett halvt år med löften om jord, om man i realiteten avböjer det omedelbara avskaffandet utan skadestånd av den privata äganderätten till jorden och dennas överlämnande till de lokala bondekommittéerna intill konstituerande församlingen.

Nog med vacklan! Slut med den tvetydiga politik, som socialistrevolutionärerna och mensjevikernas ledare tills nu har fört! Slut med förhållningen! Nog med ord! Det sista avgörandets timma är kommen.

Som grundvalar för den revolutionära maktens verksamhet måste tjäna följande åtgärder, som uppställts i förgrunden av tallösa tongivande revolutionära organisationer, med Petrograds och Moskvas sovjet av arbetar- och soldatombud i spetsen:

1. Avskaffande av godsägarnas privatägande av jord utan avlösning och jordens överlämnande till bondekommittéerna tills konstituerande församlingen fattat beslut, varvid de fattiga bönderna förses med redskap.
2. Införande av arbetarkontroll i riksskala ifråga om produktion och distribution; centralisation av bankväsendet, kontroll över bankerna och nationalisering av de viktigaste grenarna av industrin, som: olja, stenkol, metallurgi etc.; allmän arbetsplikt; omedelbara åtgärder för demobilisering av industrin och organisation av landsbygdens försörjning med industriprodukter till fasta priser. Obönhörlig beskattning av de stora kapitalen och egendomarna samt konfiskering av krigsvinsterna i syfte att rädda landet från ekonomisk ruin.
3. Anullering av de hemliga avtalen och omedelbart förslag om en allmän demokratisk fred åt de krigförande staternas alla folk.
4. Säkerställande av självbestämmandetsrätten åt alla nationaliteter, som bebor Ryssland; omedelbart avskaffande av alla repressalieåtgärder mot Finland och Ukraina.

Som omedelbara åtgärder måste dekreteras:

1. Avskaffandet av alla repressalier, som riktar sig mot arbetarklassen och dess organisationer; avskaffande av dödsstraffet vid fronten och återställandet av den fulla agitationsfriheten och alla demokratiska organisationer i armen; arméns rensning från kontra-revolutionära element,
2. Kommissariernas och andra ämbetsmäns tillsättning genom val.
3. Allmän beväpning av arbetarna och organiserande av Röda gardet.
4. Upplösning av statsrådet och duman.* Omedelbart inkallande av konstituerande församlingen.
5. Avskaffande av alla adels- och andra privilegier. Full jämlikhet för alla medborgare.
6. Fastställande av åttatimmarsdagen för arbetarna och införande av den allsidiga socialförsäkringen.

* Egendomligt nog blev duman aldrig upplöst före novemberrevolutionen, trots bolsjevikernas och massornas krav härpå. Duman blev också mycket riktigt under den skärpta kampen ett direkt hot mot revolutionen

Inför de utomordentliga åtgärder, som är nödvändiga för att få den politiska atmosfären frisk och öppna domstolarnas bölder, kräver vi det omedelbara utnämmandet av en för demokratin auktoritativ undersökningskommission för allsidig undersökning av händelserna den 3-5 juli och överprövning av alla handlingar av domstolar och agenter för den gamla regimen, i vars händer f. n. undersökningen mot proletariatet är förenad.

Det omedelbara frigivandet av alla häktade revolutionärer och den snabbaste utnämning av en offentlig domstol för alla under behandling stående mål.

Vi anser det för nödigt att uttala, att till grund för den nu sittande församlingen har lagts fullkomligt godtyckliga kriterier ifråga om mandatet, vilka i sin helhet medför, att de minst revolutionära kompromisselementen i demokratin tilldelas en betydelse, vilken de efter sin faktiska politiska roll absolut inte kan göra anspråk på. Armén är fullkomligt otillräckligt representerad och dessutom bara av det övre lagret, som står soldaternas massa mycket fjärran och sedan ett halvt år icke har underkastat sig något nyval. Dumorna och semstvoerna, som endast är till hälften reformerade, är redan på grund av sin speciella bestämmelse i mycket ofullkomlig grad ägnade att återspegla demokratis politiskt revolutionära försök och dess åsikter; i än högre mått gäller detta Kooperationen, där urvalet av ledande personer endast står i ytterst lös förbindelse med de demokratiska massornas politiska åsikter och med utvecklingen i deras tänkesätt. I förhållande till dumornas, semstvoernas och Kooperationens representation är sovjeternas representation ytterst inknappad. Men i själva verket uttrycker just dessa organisationer mera träffande arbetarnas, böndernas och soldaternas politiska vilja. Just sovjeterna var det som var vuxna alla situationer, på många håll utgjorde de också den enda makten i Kornilov-kuppens kritiska dagar. Det är därför vi tror, att endast de beslut och förslag av den nu sittande församlingen kan finna vägen till förverkligande, som syftar till fullständigt avskaffande av Kerenskijs personliga regim och får bifall av Allryska kongressen av arbetar-, bonde- och soldatombud. Det ofördröjligen inkallandet av denna kongress är ögonblickets viktigaste uppgift.